

Môj príbeh

Príbeh, ktorý vám chcem povedať, sa začína, keď som bola ešte malé bábätko.

Narodila som sa do úplnej rodiny plnej lásky a šťastia. Zlom v mojom krátkom živote nastal, keď som dovŕšila dva roky. Moja mama od nás odišla a nechala ma s mojím tatikom samých. Nevieam, prečo odišla, stále sa sama seba pýtam, aký mala k tomu dôvod. Dodnes však neviem na to nájsť odpoveď. Ešteže som mala babku, dedka a tatika, ktorý sa o mňa s láskou starali. Jedného dňa môj dedko ochorel. Dostal porážku a už viac neprehovoril. Babka s tatikom sa oňho museli starať a ja som im pomáhala. Bolo to ťažké pre všetkých, ale dôležité bolo to, že sme boli spolu ako milujúca rodina.

Pomaly som rástla a keď som dovŕšila deviaty rok svojho života môj tatik ochorel a dostal epileptický záchvat. Našla som ho ležať na zemi a nevedela som, čo je sním. Myslela som si, že zaspal. No nebolo to tak, lebo keď k nemu prišla babka, tak zistila, že niečo nie je v poriadku a zavolala mu sanitku. Tatik sa liečil a dlhší čas bol v poriadku. A takto sme spokojne žili, až kým sa dedkovi nepohoršilo. Odmietal jesť a ak aj niečo zjedol, tak to vyvrátil. Babka sa trápila a nemohla spať. Raz v noci som sa zobudila na to, že prišla k dedkovi sanitka, lebo mu bolo veľmi zle. Babka ma poslala do kuchyne si niečo kresliť, aby som to nevidela. Dedka zobrali do nemocnice, ale už bolo neskoro. Dedko zomrel. Babka s tatikom smútili. Aj mne bolo veľmi smutno, že už ho neuvidím. Zavrela som sa do kúpeľne, lebo som chcela byť so svojím žiaľom sama. Mala som dvanásť rokov, keď som takto po prvýkrát stratila blízku osobu. A aby toho nešťastia nebolo dost, môj tatik dostal opäť epileptický záchvat. Znova sme s babkou volali sanitku. Ťažko sa mi na to spomína. Dlho som sa z toho nevedela spamätať. Nemohla som spať. Keď som aj zaspala, tak som sa strhávala zo spánku. No život išiel ďalej celkom dobre niekoľko rokov.

Jedného dňa ma babka budila do školy, ale mne sa veľmi vstávať nechcelo. Zrazu som začula, ako na mňa volá divný hlas. Pribehla som za babkou a kričala na tatika, ktorý pripravoval raňajky. Volali sme jej sanitku. Od lekára sme sa dozvedeli, že babka dostala porážku na pravú stranu. Po troch týždňoch sa babka vrátila z nemocnice. Tatik si aj napriek tomu, že bol chorý, vybavil opatrovnícke, aby sa o babku mohol starať. Ja som mu pomáhala, ako som len vedela. V jeden deň prišiel môj ujo a povedal, že babke vybavil ústav, kde sa o ňu postarajú. Tak sme s tatikom ostali už len dvaja. Bolo to ťažké, lebo sme nemali veľa peňazí. Ocko pracoval na verejne prospešných prácach. Pomáhal nám aj môj priateľ. Žili sme, ako sa dalo.

Počas letných prázdnin som bola na výlete. Ale výlet som si poriadne nestihla užiť, lebo mi telefonovali, že tatik si rozbil pri epileptickom záchvate hlavu a museli ho vziať do nemocnice. Keď som sa to dozvedela, veľmi som sa oňho bála a plakala som. Nevedela som, čo mám v tej chvíli robiť. Išla som sa poprechádzať a v tom mi znova zazvonil mobil. Volala mi babka a s plačúcim hlasom mi povedala, že tatik v nemocnici zomrel. Po tejto správe som sa psychicky zosypala. Prišla pre mňa sociálna pracovníčka a zaviezla ma za babkou, kde som sa s ňou ešte mohla rozlúčiť.

Potom ma odviezli do krízového centra, kde sa mi snažili pomôcť s mojím žiaľom. Po dlhšom čase sa mi uľavilo. Snažím sa normálne žiť, ale v srdci mám stále smútok za svojimi blízkymi.

Sofia Šarköziová, nar. 2003

3. miesto

Centrum pre rodiny a deti, Košická Nová Ves